

J. V. Neylen

Enkele jaren terug heb ik er gezeten,
de Seine was toen nog rond en oeverloos.

De dagen zaten gegoten in afstanden, geen mens
Die ik kende. En de avonden -
hoe het water daarin verbreedde als een wolk,
hoe een cirkel uit een trompet over kinderkoppen trok

en hoe verloren ik me voelde in een omtrek
die te groot voor mij werd. Ik weet nog
dat ik het wit van mijn handen door het donker stak, en zag
hoe het zijn bleekheid reeds verloren had.

Intussen heeft de Seine een kader gekregen
net als een mens, siz eens volgroeid
hoekig de straat op moet - geen huis
dat hem schaduw biedt. Hij fluistert,

uit angst dat zijn stem
uit zijn vorm zou stijgen - geheel ongepast.
Men moet wel voorzichtig zijn,
daarbuiten ligt de verdrinkingsdood.

Ik ben al eens verdronken. Het was heerlijk,
maar je komt er niet rechtlijnig uit. Als Parijs eens
mijn deur tot de wereld was, dan ligt mijn stem nu
ingehouden in het sleutelgat van deze stad.

